

РЕШЕНИЕ

№ 36441

гр. София, 21.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 25.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **4423** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на Ц. Х. Ч., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 16, чрез адв. И. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-1259020 от 05.04.2026 г., издадена от Д. И. З. – младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която на жалбоподателя, на основание чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) от ЗДвП. е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Жалбоподателят счита оспорената ЗППАМ за незаконосъобразна и неотговаряща на целта на закона. Излага аргументи, че не е бил изрично и своевременно уведомен за служебно прекратената регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. Посочва, че веднага след узнаване за прекратената регистрация е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за МПС (полица № BG/22/126001194880/06.04.2026 г. на ЗК „Лев Инс“ АД), с което причината за прекратяването е отпаднала. Изтъква се още, че наложената мярка е непропорционална, необоснована и допуснатият максимален срок от 6 месеца не е мотивиран от органа, с което е нарушен чл. 6 от АПК. Моли съда да отмени обжалвания административен акт и да му присъди направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от пълномощника си адв. И. П., която поддържа жалбата, заявява, че няма други доказателствени искания и моли да се присъдят направените по делото разноски съгласно представен списък.

Ответникът – младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, редовно призован, не

изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по спора.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 36-ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед на жалбоподателя Ц. Х. Ч. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „г“ от ЗДвП. – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 176, ал. 1 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС №[ЕИК].

В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното: На 05.04.2026 г. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], Ц. Х. Ч. управлява лек автомобил „С.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Х. Ц. Ч., и до № 56 при извършената проверка е установено, че автомобилът не е регистриран по надлежния ред (служебно deregистриран на 23.12.2025 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП). Посочено е също, че водачът не е представил СРМПС.

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 5256204 от 05.04.2026 г., за това, че на същата дата в [населено място], по [улица]до № 56, Ц. Х. Ч. управлява посочения лек автомобил „С.“ с рег. [рег.номер на МПС], със служебно прекратена регистрация от 23.12.2025 г. Посочено е, че с това Ч. виновно е нарушил чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП. – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред, и чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. – не носи свидетелство за регистрация на МПС.

По делото е представено копие от Застрахователна полица за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите № BG/22/126001194880, издадена от ЗК „Лев Инс“ АД, от която се установява, че за процесния автомобил „С.“ с рег. [рег.номер на МПС] е сключен нов застрахователен договор с период на валидност от 06.04.2026 г. (12:14 ч.) до 06.04.2027 г.

По делото е приета цялата административна преписка, в това число и доказателства за компетентността на актосъставителя и издателя на процесната ЗППАМ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт и е допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП. принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от ЗДвП. се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

С оглед приетата по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, съдът приема, че обжалваният административен акт е издаден от оправомощен материално и териториално компетентен орган, а именно Д. И. З. – младши автоконтрольор в Отдел

„Пътна полиция“ към СДВР.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма и формално съдържа фактически и правни основания за нейното издаване.

Оспорената заповед обаче е постановена при несъобразяване с материалния закон и в противоречие с неговата цел.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

В издадения във връзка със случая АУАН е посочено, че от страна на жалбоподателя е извършено нарушение по чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП., която норма разпорежда, че по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Тази норма сама по себе си не предвижда конкретно правило за поведение и съответно налагане на санкция, а определя единствено изискванията, на които трябва да отговарят съответните ППС за движение по пътната мрежа.

Според нормата на чл. 140, ал. 2 от ЗДвП. условията и редът за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и редът за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, се определя с наредба на министъра на вътрешните работи, съгласувано с министъра на транспорта и съобщенията и министъра на отбраната. Това е Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства.

Според разпоредбата на чл. 18б, ал. 2 от цитираната наредба, при служебно прекратяване на регистрацията на основание чл. 18б, ал. 1, т. 8, вр. чл. 18, ал. 1, т. 2, се уведомява собственикът на превозното средство, посочен в регистъра.

Изискване за уведомяване е въведено и в разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ) /изм. – ДВ, бр. 63 от 2025 г., в сила от 1.08.2025 г./, според която Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка.

Според разпоредбата на чл. 574, ал. 11 от КЗ /изм. – ДВ, бр. 63 от 2025 г., в сила от 1.08.2025 г./ компетентните органи по ал. 1 предприемат мерки за спиране от движение на превозните средства или на средствата за обществен превоз на пътници и/или за налагане на съответните административни наказания, когато не е била сключена задължителна застраховка. Когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява органа по ал. 1, т. 1 да прекрати регистрацията на превозното средство.

В конкретния случай по делото липсват данни жалбоподателят да е бил уведомен както от

Информационния център, така и от органите на „Пътна полиция“ за служебното прекратяване на регистрацията на МПС поради липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Липсата на уведомяване изключва субективния елемент на нарушението и прави приложението на ПАМ спрямо водача материалноправно незаконосъобразно.

Освен това, констатираното на 05.04.2026 г. нарушение е преустановено непосредствено след съставяне на АУАН, като още на 06.04.2026 г. е сключена нова застраховка „Гражданска отговорност“.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП (в редакцията ѝ след изменението в бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

С оглед сключената застраховка "Гражданска отговорност" и служебно възстановената регистрация на автомобила, към момента на разглеждане на спора и по време на действието на принудителната мярка няма продължаващо закононарушение. Поради това ПАМ е приложена без законова цел за преустановяване на закононарушението, тъй като то вече е преустановено.

Съдът намира, че в конкретния случай оспорената принудителна административна мярка е постановена и при нарушаване на материалния закон – неспазване на прогласения в чл. 6 от АПК принцип на съразмерност при постановяване на административните актове.

Като проявление на принципа за съразмерност, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето.

Продължаващото прилагане на мярката „временно отнемане на СУМПС“ за срок до 6 месеца спрямо жалбоподателя, при положение че регистрацията на автомобила е възстановена и застраховката е сключена, причинява на лицето вреди, които са явно несъизмерими с преследваната от закона превантивна цел.

Предвид всичко изложено, административният акт се явява незаконосъобразен на основанията по чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК и следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно. Видно от представения списък се претендират разноски в общ размер на 1 005.20 евро (1 000 евро – адвокатско възнаграждение и 5.20 евро – държавна такса). Съдът намира направеното от ответника възражение за прекомерност за основателно. Макар и бланкетно, предвид ниската фактическа и правна сложност на делото, претендираният хонорар от 1 000 евро е прекомерен. На основание чл. 78, ал. 5 от ГПК, във вр. с чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.), същото следва да бъде намалено до минималния размер от 1 000 лв. (511.29 евро). Ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя разноски в общ размер на 516.49 евро (511.29 евро – адвокатски хонорар и 5.20 евро – държавна такса).

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 36-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Ц. Х. Ч., ЕГН: [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1259020 от 05.04.2026 г., издадена от Д. И. З. – младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС №[ЕИК]) до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати на Ц. Х. Ч., ЕГН: [ЕГН], сумата от 516.49 евро (петстотин и шестнадесет евро и 49 евроцента), представляваща направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: